

Bohoslužby ve fakultní kapli 10. 4. 2013 s Večeří Páně ve velikonočním týdnu

Přivítání – (Introit)

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého...

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi...

Ž 34,4 (Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujeme spolu jeho jméno.)

1. píseň: EZ 244 Ve jméno Krista

Modlitba:

Všemohoucí věčný Bože, náš nebeský Otče!

Stojíme tu a skláníme se, přišli z času velikonočního i v tomto týdnu stále ještě prožívající cosi z radosti ze vzkříšeného Pána, abychom na chvíli spočinuli zde, na půdě této kaple a utvořili tu bohoslužebné shromáždění i společenství kolem Tvého stolu. A než se opět rozjedeme do koloběhu věčného teologizování a časného života prožívání, chceme se ještě aspoň na chvíli v sami sobě zastavit. Obtíženi svými snad i studijními povinnostmi, ale nadlehčování tím, co dostáváme od Tebe.

A tak Ti děkujeme, že tu smíme být, že zde můžeme čerpat i z Tvého Slova. Děkujeme Ti, že i sem nás povoláváš ve své lásce ke Tvé oslavě. Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že i Tvé světlo i tady stále svítí, že jím i my smíme být usvědčováni a je nám pravdou i do života. Sami však přiznáváme, jak jsme ubozí a hříšní, nestačíme na to, co si občas a někdy i často neseme. Ty nás však vedeš k tomu podstatnému, co se stává životním základem i pro naši spásu. Uvědomujeme si však svou slabost často až rozpolcenost, podléhání pokušením nevíry. A prosíme Tě, buď nám přítomen svým svatým Duchem a dávej nám nalézat světlo, k němuž se smíme vztahovat a hledat pravdu, jež povede tam, kde nás ty sám chceš mít. Amen.

1. čtení: Sk 5, 17-26 (Jiří Kučera)

Žalm 34 (2-15 responsoriálně všichni)

2. čtení: J 3, 16-21

16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. 17 Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. 18 Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. 19 Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. 20 Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. 21 Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu."

Kázání

Vyznání vin (IM)

2. píseň: D 648 Kristus je má síla

VP

Ohlášky (IM+JH)

Požehnání: (Nu 6,24-26)

„Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,

ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,

ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“

3. píseň: EZ 346 20 Bud' Tobě sláva

Kázání:

Bratři a sestry, milí přátelé v Kristu!

Za mých mladých nebo raději mladších let, kdy evangelická mládež ještě houfně jezdila na své celo-církevní sjezdy, hojně se účastnila i o něco menších setkání seniorátních, chodila do sborové mládeže a dívala se i na televizi, letěl jeden čas docela populární televizní pořad EXIT 316 a po kdekakém pokusu o náboženskou nebo rovnou křesťanskou produkci, z níž si i kdysi známý moderátor Aleš Juchelka (opravdu se tak jmenoval) dělal na Sjezdu (nejen) evangelické mládeže před jedenácti lety hlavně legraci, znamenalo toto vysílání zejména pro mladé lidi celkem výrazné oživení. Tehdy šlo o projekt tzv. Křesťanské akademie mladých, známé pod zkratkou KAM, z čehož si zase ztropil žert evangelický farář Jiří Klimeš, jemuž vyšel citát na jednom z propagačních letáků Českobratrské církve evangelické upozorňující na existenci nově vzniklého tzv. Sdružení evangelické mládeže, známého pod zkratkou SEM a navazujícího na mnohem dřívější uskupení s názvem Sdružení českobratrské mládeže evangelické, když vložil do úst jednomu bývalému a jednomu současnému studentu této fakulty slova „KAM?! Ne! SEM!“ A z dílny této akademie vznikl i tento pozoruhodný pokus o interpretaci jakýchsi křesťanských témat nebo jak tomu tehdy říkali pro dnešní dobu, pro současného mladého člověka. Mluvílo se tam o kdečem z úst kdekoho, včetně všelijak podmračených (asi jako se někdy mračím já, když vás a někdy i sebe občas tak poslouchám) různých většinou mladých lidí. A ten pořad, jak se tak občas promítal na kdekajákých mládežnických setkáních a měl celkem slušný úspěch, vycházel z biblického verše J 3,16, jež se stal součástí základu i dnešního kázání: "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný". I to vysílání samo si dávalo za úkol nějak se v tomto světě vyznat a při vši lásce k němu předat mu poselství, že v něm lze i dobře křesťansky žít a věřit, nehynout, ale vydržet, až dokud to tu neskončí. A tak se i my ponořme do toho, co chce tento i následující verše z Janova evangelia vlastně říci.

A začneme rovnou od začátku: „Bůh tak miloval svět,“ ne jako miluješ ty a už vůbec jako miluji já (a sám za sebe přiznávám, že vás, ale ani tento svět nijak moc nemiluji), nýbrž láskou Boží, zachraňující, vydávající i přijímající nás takové, jací jsme. V celku tohoto světa. Hříšného, padlého, ale lidského.

„...že dal svého jediného Syna,“ to si snad umí představit jen ten, kdo syna má. Jaké to je syna dát. Pro nás lidi je navíc podstatné, s kým to mít a jak se postarat. Zeptám-li se však

proč, odpovědi se skoro sami nabízejí. Je to prý hezké, dozvěděl jsem se nedávno. I od Boha to bylo pěkné. Dát svého jediného Syna.

A teď pozor. Neudělal to jen tak ani pro nic za nic: „...aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“. Víra je tu souhrnným výrazem náboženského života. A víra v Krista vede do života věčného. Vysvobozuje z odsouzení a dává svobodu k životu. Nevíra však vede k odsouzení a ke smrti. Ke spáse je tedy třeba víry. Poněvadž není souzen ten, kdo věří, naproti tomu již odsouzen je ten, kdo nevěří. Vstupenkou nebo, chcete-li, předpokladem k věčnému životu, ke spasení, ale i k tomu, vyhnout se soudu, je víra. A kdo ji nemá, má smůlu. Drsné, tvrdé, kruté, přísné, krutopřísné. Bud'–anebo. Záchrana od věčné smrti, od odsudku Božího nebo spása a věčný život. Až by se chtělo říct, že tu vedle sebe stojí příslib vyvolení a hrozba zatracení. Můžeme, musíme si vybrat. Nic mezi tím. Už je to tady, milí přátelé. Nyní bych se měl i já radovat nad tím, že v něho věřím, nezahynu, ale mám život věčný. Ale je tomu tak? Mohu se nechat Pánem Bohem přesvědčit, že i mě, ubohého a kdoví jestli předem nezatraceného hříšníka, má ve svém Synu tak rád, že snad ještě ani už nejsem ztracen a i když na to, ale ani na tento svět zdaleka nestačím a už vůbec nedostačuji, zřejmě nezbývá než věřit. Vždyť Pán Ježíš byl vzkříšen a vstal z mrtvých! On to patrně i s Boží pomocí zvládl. V něm se snad nejen mně ale i tobě odpouštějí hříchy, hříchy tohoto světa, za něž Kristus zemřel. Boží Syn je v tom se mnou i s tebou, s námi. Což není zas tak zlé ani smutné, jak se to i při velikonočním období může občas a někdy i často zdát. Tak dobře. Ale co tento svět? Boží, láskyplný dar Syna pro spásu světa totiž navozuje otázku soudu. Nad tímto světem.

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ Je to lepší, než by se čekalo. Se světem. Soud nad ním probíhá, ale není předem odsouzen, ba dokonce má být spasen. Bůh poslal svého Syna hlavně proto, aby dal světu možnost věčného života a spásy. Bůh dává Syna za život světa. A Syn byl poslán, aby svět mohl být spasen. I když Bůh dává Syna proto, aby svět byl spasen, nikoli odsouzen, soud se má uskutečnit. A vychází z přijetí či odmítnutí jedinečného zjevení Boha, ke kterému dochází skrze Syna. Odmítnutí víry totiž přináší odsouzení projevující se zlými skutky a přítomností temnoty. Je to na tobě, na mně, na nás. Tato janovská uskutečněná eschatologie, jak praví moudrý komentář, klade důraz na odpověď věřícího. Ano, nebo ne. Žádné nevím. A když spása nebo odsouzení plyne z přijetí tohoto zjevení, proč to nepřijmout? Proč to odmítnout? Tak jednoduché to však není. Naštěstí je to o něco složitější. Jde o to, co je tím soudem vlastně míněno. Říká se, že život je permanentní krize. Nebezpečná záležitost. Kdo žije, riskuje, žít je

totiž dost těžké. Zvlášť ten pozemský je plný rizik, ale kupodivu stojí za to. A krize je soud. A kritizovat, jako zvlášť to, co se mi nelíbí, se svým asi trochu zvláštním zalíbením, jako kdyby šlo o mé jediné potěšení v životě, to mě docela baví. Tedy správně rozlišovat patří ke zdravému kritickému myšlení a, světe div se, i k úctě k životu. Pod zorným úhlem věčnosti.

„Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět.“ S Božím Synem přišlo na svět i světlo. Obraz Boží pravdy. Zjevení nebeského. Ježíš Kristus se stal světlem světa, mj. aby si tu na lidi posvítíl a mohl jsi i ty i já v něho uvěřit. A jak si Bůh svět svým Synem prozářil a prosvítíl, možná až propálil, pod svícnem je největší tma,

„...ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“ Jak je to s lidmi, zvlášť s bohumilnými teology, těžké, snad nejlépe ví třeba i zde zastoupený obor Pastorační a sociální práce. Lidé jsou totiž přirozeně nakloněni ke hříchu, jsou to hříšné, padlé bytosti a neváhají oddat se temnotě a páchat zlé činy. Necháávají se svést ke špatnostem. Už je to tak. Zlé skutky jsou důsledkem náklonnosti prázdnotě tmy, kdy lidé skrývají svou rozpolcenost. Jsou-li navíc zamilováni, což je trochu pofidérní už samo o sobě, není jim často pomoci. A vezměme si k tomu člověka jiného, než jsou oni lidé sami, odlišujícího se svým vzhledem, chováním, smýšlením, jemuž by se naopak mělo dostat co nejvřelejšího přijetí, měl by být přijat takový, jaký je, už protože taky hledá, též věří, dívá se dopředu a touží po spáse, po věčném životě, bývá však lidmi odsouzen. Hotové peklo. Ale ať to není tak negativní, život dobré činnosti zase přivádí člověka na světlo. I když kdo ví, zda je o co stát.

„Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo.“ A tady to máme. Svědomí, aspoň u těch, kdo ho mají, přivádí člověka k sobě samému. A každý přece chce vypadat dobře, líbit se a dál už snad ani nevidět. Své skutky, jejichž problém tkví právě v tom, že jsou vidět, je lépe skrývat, dokud to jde, a časem se třeba vybít na někom, kdo se k tomu hodí.

„Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ Život ve světle, život v pravdě však člověku nedovoluje žít na výsluní blaženosti tohoto stavu. Aby se člověk mohl dostat do hlubšího spojení se světlem a stát se součástí trvajících zjevení tohoto světla, je třeba hlubší oddanosti, věrnosti. A kdo se nebojí, pravdu drží, jak to známe např. od Mistra Jana, tomu stačí, že činí, co je správné, spravedlivé, Bohu milé a kdo tomu všemu věří, již je skoro spasen. K dokonalosti mu chybí už jen... Amen.